

Auteursrecht

© Marco van het Hul, 2026. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Het zonder toestemming kopiëren, verspreiden, publiceren of op andere wijze gebruiken van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan. Dit geldt eveneens voor bewerkingen, vertalingen en iedere andere vorm van hergebruik van de inhoud.

Alle personen, gebeurtenissen en ervaringen zijn beschreven vanuit de persoonlijke beleving van de auteur, tenzij anders vermeld. Waar gebruik is gemaakt van externe informatie, is dit vermeld in de bronvermelding.

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	1
Inleiding.....	2
Hoofdstuk 1 – Op zoek naar een nieuw begin.....	4
Hoofdstuk 2 – Hoog Catharijne: het hart van Nederland met een schaduwkant.....	7
Tijdlijn van Hoog Catharijne.....	8
Hoofdstuk 3 – Van hondengeleider naar hondeninstructeur en teamleider.....	93
Bronnen en beeldverantwoording.....	115

Voorwoord

Sommige periodes in je leven vergeet je nooit.

Toen ik jaren geleden als beveiligers bij Hoog Catharijne begon, had ik geen idee hoeveel bijzondere gebeurtenissen ik daar zou meemaken. Ik kwam er mensen tegen die ik nooit meer zou vergeten. Soms waren de gebeurtenissen grappig, soms spannend en soms ronduit heftig.

Veel van die herinneringen zijn jarenlang ergens achter in mijn hoofd blijven zitten.

Pas toen ik later met oud-collega's over die tijd begon te praten, kwamen steeds meer verhalen terug. Het ene verhaal bracht het andere naar boven en soms vulden we elkaars herinneringen aan.

Toen besepte ik dat deze verhalen niet verloren mochten gaan.

Dit boek legt daarom niet alleen de grote incidenten vast, maar ook de kleine momenten, de humor, de kameraadschap en de mensen die Hoog Catharijne in die jaren voor ons zo bijzonder maakten.

Ik heb de gebeurtenissen beschreven zoals ik ze mij herinner: soms met een glimlach, soms met verbazing en soms met het besef hoe anders het had kunnen aflopen.

Marco van het Hul

2026

Inleiding

Na vele jaren spraken mijn oud-collega Doos en ik met elkaar af in een gezellig kroegje in Utrecht. We hadden samen deel uitgemaakt van hetzelfde vaste beveiligingsteam van Hoog Catharijne. Zodra we elkaar zagen, voelde het alsof de tijd had stilgestaan.

Al snel kwamen de herinneringen terug. We begonnen met de grappige voorvallen waar we nog altijd om konden lachen. Daarna volgden de spannende, indrukwekkende en soms emotionele gebeurtenissen die we samen hadden meegemaakt.

Doos wist zich details te herinneren die ik in de loop der jaren was vergeten, terwijl mijn verhalen bij hem weer nieuwe herinneringen opriepen. Zo ontstond die avond opnieuw een beeld van een bijzondere periode uit ons leven.

We beseften dat deze herinneringen het waard waren om vastgelegd te worden. Ze vertellen niet alleen over ons werk als beveiligers in Hoog Catharijne, maar ook over de mensen die we ontmoetten, de hechte band binnen ons team, de humor die ons op de been hield en de spanning en risico's die bij het werk hoorden.

Hoog Catharijne was in die jaren een wereld op zichzelf. Iedere dienst bracht weer iets anders.

Dit boek is gebaseerd op mijn eigen herinneringen, aangevuld met de verhalen en herinneringen van mijn oud-collega Doos en later ook van andere oud-collega's. Samen hebben we geprobeerd de gebeurtenissen zo volledig en eerlijk mogelijk terug te halen. Sommige verhalen zijn grappig, andere spannend of ontroerend, maar ze zijn allemaal gebaseerd op gebeurtenissen die wij zelf hebben meegemaakt.

Met dit boek neem ik je mee terug naar die jaren: naar de lange diensten, de onverwachte situaties, de bijzondere mensen en de vriendschappen die daar zijn ontstaan.

Welkom in de wereld van Hoog Catharijne, zoals wij die hebben beleefd.

Bijnamen en namen

In dit boek komen zowel de echte namen van oud-collega's als hun bijnamen voor. Sommige collega's worden in de verhalen bij hun echte voornaam genoemd, anderen vooral bij de bijnaam waaronder zij op Hoog Catharijne bekendstonden.

Een aantal namen en bijnamen komt regelmatig terug:

Rob – Doos

Pater – Gerard

Boer – Martin

Ron V. – Dooie

Pieter – Pjotr

Anies – Blauwe

René – Kamper

Marco – Pien

Niet iedere collega had een bijnaam. Bij sommige collega's gebruik ik daarom gewoon hun echte voornaam. Bij anderen was juist de bijnaam zo ingeburgerd dat die in de verhalen natuurlijker aanvoelt.

Voor de duidelijkheid geldt daarbij een belangrijk verschil. **De namen van verdachten, gebruikers en andere personen met wie wij tijdens ons werk te maken kregen, zijn niet hun werkelijke namen.** Deze personen zijn in de verhalen geanonimiseerd en waar nodig zijn namen en andere herkenbare gegevens aangepast. De gebeurtenissen en herinneringen vormen de basis van de verhalen, maar de gebruikte namen van deze personen zijn fictief.

Op Hoog Catharijne was het heel normaal dat collega's elkaar bij hun bijnaam noemden. Sommige bijnamen werden zo vaak gebruikt dat je bijna vergat wat iemands echte naam was. Ze hoorden bij de dagelijkse omgang en waren onderdeel van de sfeer binnen het team.

De bijnamen waren meestal in de loop van de tijd vanzelf ontstaan. Soms vanwege iemands uiterlijk of karakter, soms door een bepaalde gebeurtenis en soms zonder dat nog precies te achterhalen was hoe de bijnaam ooit was begonnen.

Voor mij horen die namen en bijnamen bij de herinneringen aan die tijd. Wanneer ik ze nu opschrijf, zie ik de betreffende collega eigenlijk meteen weer voor me, zoals hij toen op Hoog Catharijne rondliep.

Daarom heb ik ervoor gekozen de namen en bijnamen van mijn oud-collega's te gebruiken zoals wij elkaar destijds kenden en aanspraken. Ze zijn niet bedoeld om iemand belachelijk te maken of tekort te doen. Integendeel: ze zijn onderdeel van de manier waarop wij in die jaren met elkaar omgingen.

Voor de mensen die er toen bij waren, zeggen sommige van die bijnamen misschien wel meer dan een echte naam ooit zou kunnen.

Hoofdstuk 1 – Op zoek naar een nieuw begin

Ik was achttien jaar toen ik mijn rijbewijs haalde. Dat voelde als vrijheid. Voor het eerst kon ik zelf op pad en Nederland verkennen.

Al van jongs af aan wist ik wat ik wilde: de beveiliging in. Nog liever wilde ik hondengeleider worden.

Dat was geen vreemde droom. Ik was opgegroeid met politiehonden. Mijn vader en mijn broers trainden honden en ik ging bijna altijd met hen mee. Ik vond het prachtig om te zien hoe mens en hond als één team samenwerkten. Al snel wist ik: dát wil ik later ook.

In mijn woonplaats was dat alleen niet zo eenvoudig. Voor zover ik wist, was er destijds maar één beveiligingsbedrijf en daar waren geen vacatures. Hoe graag ik ook wilde, er was simpelweg geen werk.

Ik hoorde dat er in Utrecht veel meer mogelijkheden waren. Daarom solliciteerde ik daar op een functie als beveiligers. Tot mijn verrassing kreeg ik al snel bericht dat ik was aangenomen. Mijn droom kwam ineens een flinke stap dichterbij.

Maar er was één groot probleem: ik had nog geen woonruimte.

In die tijd ging dat heel anders dan nu. Er was geen internet waarop je even een kamer kon zoeken. Je plaatste een advertentie in de krant waarin je vertelde dat je woonruimte zocht, en dan hoopte je dat iemand zou reageren.

Ik zette een advertentie in De Telegraaf.

Week na week gebeurde er helemaal niets.

De tijd begon te dringen. Nog maar één week voordat ik in Utrecht moest beginnen, had ik nog steeds geen kamer. De spanning liep op. Daarom besloot ik zelf de advertenties in de krant af te speuren en de eerste beschikbare woonruimte direct te gaan bekijken.

Diezelfde dag reed ik naar Amersfoort.

Ik kwam terecht bij een echtpaar dat een kamer verhuurde in hun eengezinswoning. Het was niet ideaal, maar ik had nauwelijks een keuze. De huur bedroeg zeshonderd gulden per maand en daarnaast moest ik ook nog eens zeshonderd gulden borg betalen.

Met pijn in mijn hart betaalde ik het bedrag. Ik wilde mijn nieuwe baan absoluut niet laten schieten.

Toen ik thuiskwam, vertelde ik mijn ouders dat ik eindelijk iets had gevonden.

Nog diezelfde avond vertelde mijn moeder dat iemand had gebeld naar aanleiding van mijn advertentie. Er was nóg een woonruimte beschikbaar.

Ik belde meteen terug.

Het bleek een complete woning te zijn die naast een boerderij was gebouwd. Vroeger had de vader van de familie er gewoond en nu verhuurden zij het huis. Het lag heerlijk landelijk, precies zoals ik het mooi vond. En het mooiste van alles: de huur was óók zeshonderd gulden per maand.

Dat was precies wat ik zocht.

Alleen had ik een probleem.

Nog geen twee uur eerder had ik zeshonderd gulden borg betaald aan de verhuurder in Amersfoort.

Ik belde hem op en legde de situatie uit. Ik vroeg netjes of ik mijn borg terug kon krijgen, omdat alles nog maar zo kort geleden was gebeurd.

Hij wilde er niets van weten.

Het antwoord was kort en duidelijk: nee.

Ik wist genoeg.

Een paar dagen later reed ik, voordat ik naar mijn nieuwe woning in Schalkwijk ging, langs zijn huis in Amersfoort.

Ik belde aan.

Hij deed open, zag mij staan en gooide de deur direct weer dicht.

Ik klopte opnieuw aan.

Deze keer riep ik door de deur dat hij beter open kon doen, omdat ik niet van plan was zonder mijn geld weg te gaan.

Na een paar minuten ging de deur alsnog open.

Zonder een woord te zeggen liep hij naar binnen, kwam terug met mijn zeshonderd gulden en gaf het geld aan mij.

Ik pakte het aan, draaide mij om en liep weg.

Vanaf dat moment kon ik eindelijk verder met waar het allemaal om begonnen was: een nieuw leven in Utrecht en mijn eerste baan in de beveiliging.

De eerste stap in het beveiligingsvak

Toen ik werd aangenomen bij de Nederlandse Veiligheidsdienst begon mijn opleiding vrijwel direct. Tegenwoordig duren beveiligingsopleidingen vaak jaren, maar in die tijd ging dat heel anders.

Nieuwe medewerkers kregen een intensieve praktijkopleiding in Rijswijk. Er was een hotel geregeld waar we konden overnachten. Het opleidingscentrum was zeer professioneel ingericht, met nagebouwde winkels, een auto, een portiersloge, slagbomen en andere praktijksituaties.

Het was eigenlijk een soort spoedcursus waarin je in korte tijd alles moest leren wat je als beveiligder nodig had. De dagen waren lang. We begonnen 's morgens om acht uur en gingen vaak pas rond negen of tien uur 's avonds terug naar het hotel.

In één week werd een enorme hoeveelheid kennis op ons afgevuurd. Het tempo lag hoog en er werd veel van je verwacht. De instructeurs maakten vanaf de eerste dag duidelijk dat beveiliging een serieus vak was. Je droeg een grote verantwoordelijkheid voor de veiligheid van anderen en daar hoorde een gedegen opleiding bij.

Tijdens die week kwamen allerlei onderwerpen aan bod. We leerden hoe je een verdachte veilig kon aanhouden, hoe je een visitatie uitvoerde en welke regels daarbij golden. Ook kregen we lessen in communicatie, omdat juist de manier waarop je met mensen omgaat vaak bepaalt of een situatie escaleert of juist wordt opgelost.

Daarnaast werd aandacht besteed aan rapporteren, observeren, omgaan met agressie, wet- en regelgeving, brandveiligheid, EHBO en de dagelijkse praktijk van het beveiligingsvak. Iedere les was gericht op situaties die je later tijdens je werk daadwerkelijk kon tegenkomen.

Het waren lange dagen en soms duizelde het me van alle informatie. Toch heb ik die opleiding altijd als bijzonder waardevol ervaren. De instructeurs waren streng, maar rechtvaardig. Ze wilden niet alleen kennis overdragen; ze wilden van ons goede beveiligers maken.

Na die intensieve opleidingsweek begon het echte werk. Op verschillende objecten bracht ik de theorie in de praktijk. Ervaren collega's begeleidden mij en tijdens iedere dienst leerde ik weer iets nieuws.

Binnen een half jaar behaalde ik mijn diploma. Dat voelde als een belangrijke mijlpaal. Ik was niet langer een leerling, maar een gediplomeerd beveiligder.

Achteraf kijk ik met veel waardering terug op die eerste opleiding. Daar werd de basis gelegd voor alles wat ik daarna heb meegemaakt. De lessen die ik daar leerde, heb ik mijn hele carrière met mij meegedragen.

Mijn eerste dagen in de beveiliging

Mijn eerste dagen in de beveiliging waren ontzettend leerzaam. Alles was nieuw. Ik draaide mee op verschillende objecten en maakte kennis met allerlei soorten beveiligingswerk. Geen dag was hetzelfde. De ene keer hield ik toezicht bij een bedrijf, de andere keer liep ik controlerondes of verrichtte ik andere beveiligingstaken.

Ik vond alles interessant. Iedere dienst was een kans om ervaring op te doen en het vak beter te leren kennen. Ik luisterde aandachtig naar de collega's die al jaren in de beveiliging werkten. Van hen leerde ik hoe belangrijk het is om rustig te blijven, goed te observeren en altijd alert te zijn.

Al snel raakte ik in gesprek met een teamleider en een manager. Zij vroegen hoe ik in de beveiliging terecht was gekomen. Ik vertelde dat ik al van jongs af aan met politiehonden was opgegroeid en dat hondengeleider worden mijn grootste droom was.

Kennelijk maakte dat indruk.

Niet lang daarna vertelden zij mij dat er binnenkort een vacature vrijkwam voor een hondengeleider. Ze vroegen of ik daarvoor belangstelling had.

Mijn antwoord hoefde ik niet lang te bedenken.

“Absoluut.”

Dit was precies waar ik al jaren op had gehoopt.

Alles ging sneller dan ik ooit had durven dromen. Binnen enkele weken kreeg ik te horen dat ik was geselecteerd. Ik kreeg mijn eigen diensthond toegewezen en zou als hondengeleider aan de slag gaan.

Mijn standplaats werd Hoog Catharijne in Utrecht.

Op dat moment had ik nog geen idee dat deze plek mijn leven zou veranderen. Ik dacht dat ik gewoon aan een nieuwe baan begon. Maar Hoog Catharijne bleek veel meer te zijn dan een winkelcentrum. Het werd een wereld waarin ik ervaringen zou opdoen die mij voor de rest van mijn leven zouden vormen.

Veel van de verhalen die je in dit boek zult lezen, zijn daar begonnen.

Hoofdstuk 2 – Hoog Catharijne: het hart van Nederland met een schaduwkant

Wie tegenwoordig door Hoog Catharijne loopt, ziet een modern winkelcentrum vol licht, glas en luxe winkels. Duizenden mensen lopen er dagelijks zonder erbij stil te staan hoeveel geschiedenis zich op deze plek heeft afgespeeld. Voor de meeste bezoekers is het een plek om te winkelen of snel de trein te halen. Voor mij was het jarenlang mijn werkplek. Ik heb Hoog Catharijne leren kennen zoals maar weinig mensen het ooit hebben gezien.

Om mijn verhalen goed te begrijpen, is het belangrijk om eerst terug te gaan naar het begin.

In de jaren zestig ontstonden grootse plannen om het gebied rond Utrecht Centraal volledig te vernieuwen. De stad groeide snel en het oude stationsgebied kon de enorme stroom reizigers nauwelijks meer verwerken. Er werd besloten een gigantisch project te bouwen dat zijn tijd ver vooruit was. Het moest een winkelcentrum worden waar mensen volledig overdekt konden winkelen, van de binnenstad naar het station konden lopen en waar winkels, kantoren, woningen en openbaar vervoer samenkwamen. Voor die tijd was dat revolutionair.

Op 24 september 1973 opende prinses Beatrix officieel Hoog Catharijne. Het was destijds het grootste overdekte winkelcentrum van Europa. Niet iedereen was enthousiast. Voor de bouw waren complete straten en historische panden verdwenen. Veel Utrechters vonden dat een stuk van de oude stad verloren was gegaan. Tijdens de opening werd zelfs gedemonstreerd. Toch groeide Hoog Catharijne uit tot het winkelhart van Nederland. [3]

Iedere dag kwamen tienduizenden mensen door de gangen: gezinnen, scholieren, zakenmensen, toeristen en treinreizigers. Voor het publiek leek alles normaal. De winkels waren netjes, de verlichting brandde en overal heerste bedrijvigheid.

Maar achter de schermen bestond een compleet andere wereld.

Onder de winkels lagen kilometers aan bevoorradings tunnels, technische ruimtes en personeelsgangen. Dat was het domein van leveranciers, monteurs, schoonmakers en beveiligers. Daar speelde zich een heel ander Hoog Catharijne af, een wereld die vrijwel niemand kende.

In de jaren tachtig en negentig veranderde de sfeer langzaam. Nederland kreeg te maken met een groeiende heroïneproblematiek. Steeds meer dakloze verslaafden zochten een droge en warme plek. Hoog Catharijne bood die beschutting. Vooral sommige tunnels en beschutte delen van het complex kregen een beruchte reputatie. Een van die plekken zou later bekend worden als de 'junkentunnel'.

Tijdlijn van Hoog Catharijne

1973 – Opening van Hoog Catharijne

Op 24 september 1973 opent prinses Beatrix officieel Hoog Catharijne in Utrecht. Het winkelcentrum is op dat moment het grootste overdekte winkelcentrum van Europa. Het vormt een directe verbinding tussen Utrecht Centraal en de binnenstad en geldt als een van de meest opvallende en moderne winkelcomplexen van die tijd. [3]

De enorme omvang, de verschillende niveaus en de combinatie van winkels, kantoren, parkeervoorzieningen, openbaar vervoer en voetgangersroutes maken Hoog Catharijne tot een uniek complex.

De opening is echter niet alleen een feestelijke gebeurtenis. Er is ook veel kritiek en protest tegen de manier waarop het nieuwe complex tot stand is gekomen. Voor de

bouw is een groot deel van de bestaande omgeving veranderd en gesloopt. Ook de demping van de Catharijnesingel en de aanleg van de Catharijnebaan roepen weerstand op.

Jaren '70 – De eerste jaren van Hoog Catharijne

In de eerste jaren geldt Hoog Catharijne als een modern en succesvol winkelcentrum. Dagelijks komen grote aantallen bezoekers naar het complex.

Tegelijkertijd blijkt de bijzondere opzet ook nadelen te hebben. Hoog Catharijne bestaat uit veel verschillende gangen, niveaus, doorgangen, expeditieruimten en minder zichtbare plaatsen. Vooral de gebieden die niet direct in het zicht van het winkelend publiek liggen, zijn moeilijker overzichtelijk te houden.

In de jaren die volgen, wordt veiligheid daardoor een steeds belangrijker onderwerp.

Jaren '80 – Criminaliteit en overlast nemen toe

In de jaren tachtig krijgt Hoog Catharijne steeds meer te maken met overlast en criminaliteit. Zakkenrollerij, diefstal, winkeldiefstal, drugsproblematiek en geweld maken deel uit van de problemen rond het winkelcentrum.

Ook dakloze mensen en drugsverslaafden zoeken hun toevlucht tot de beschutte en overdekte omgeving. De combinatie van grote bezoekersstromen, beschutte ruimten en toenemende sociale problematiek maakt veiligheid steeds belangrijker.

1988 – Bijna 1.900 geregistreerde misdrijven

In de periode maart tot en met december 1988 worden bij Hoog Catharijne 1.878 misdrijven geregistreerd. [4]

De cijfers geven een beeld van de omvang van de criminaliteitsproblematiek in en rond het winkelcentrum.

1989 – Verdere stijging van de criminaliteit

In dezelfde periode van maart tot en met december 1989 worden 2.225 misdrijven geregistreerd. Dat is een stijging van ongeveer 18 procent ten opzichte van 1988. [4]

De cijfers laten zien dat de veiligheidsproblematiek in deze jaren aanzienlijk was.

Jaren '90 – Drugsproblematiek, verloedering en veiligheidsproblematiek

In de jaren negentig wordt de problematiek rond Hoog Catharijne steeds zichtbaarder. Drugsgebruik, verslaving, dakloosheid, overlast, diefstal en geweld komen steeds nadrukkelijker samen in en rond het winkelcentrum.

Vooral de beschutte en minder zichtbare delen van het complex worden plaatsen waar mensen zich aan het zicht van het winkelend publiek kunnen onttrekken.

Hoog Catharijne krijgt hierdoor een slechte reputatie en wordt steeds sterker verbonden met drugs, dakloosheid en criminaliteit. Politie, gemeente, hulpverlening en beveiliging krijgen allemaal te maken met de gevolgen van de overlast.

Tegelijkertijd groeit het besef dat de problemen niet uitsluitend met toezicht en handhaving kunnen worden opgelost. Ook de inrichting van het gebied speelt een belangrijke rol. De vele gangen, donkere plekken en moeilijk controleerbare ruimten maken het voor beveiligers en politie lastig om voortdurend overzicht te houden.

Jaren '90 – De junkentunnel wordt een bekende plek

In de jaren negentig gaan dakloze drugsverslaafden steeds vaker gebruikmaken van de bevoorradingsstraat onder Hoog Catharijne. De plek groeit uit tot wat in de volksmond de **'junkentunnel'** wordt genoemd. De tunnel wordt een bekende ontmoetings- en verblijfplaats voor mensen die met drugsverslaving en dakloosheid kampen. [5]

De omstandigheden zijn er slecht. Mensen gebruiken de tunnel als beschutte plek om te verblijven en de problematiek rond drugsgebruik en handel is er duidelijk zichtbaar.

2002 – Utrecht kiest voor een nieuw stationsgebied

In 2002 spreken de inwoners van Utrecht zich tijdens een referendum uit over de toekomst van het stationsgebied. [7]

Een meerderheid kiest voor de visie 'Stadshart verruimd'. Onderdeel daarvan is onder meer een andere inrichting van het stationsgebied en het terugbrengen van de singel.

Daarmee ontstaat een belangrijke politieke basis voor de verdere ontwikkeling van het stationsgebied.

2003 – Masterplan Stationsgebied

Op 11 december 2003 stelt de gemeenteraad van Utrecht het Masterplan Stationsgebied formeel vast. [7]

Het plan vormt de basis voor een ingrijpende vernieuwing van het stationsgebied. Ook Hoog Catharijne wordt onderdeel van deze ontwikkeling.

De bedoeling is een opener, beter toegankelijk en veiliger gebied te creëren met betere verbindingen tussen het station, Hoog Catharijne en de binnenstad.

2007 – Start van de grote herontwikkeling van het stationsgebied

Vanaf 2007 begint de grote gebiedsontwikkeling van het Utrechtse stationsgebied daadwerkelijk vorm te krijgen. De gemeente beschrijft de totale transformatie van het stationsgebied als een ontwikkeling die loopt van 2007 tot 2020. [8]

Hoog Catharijne maakt deel uit van deze omvangrijke herontwikkeling. De plannen voor het winkelcentrum voorzien in sloop, nieuwbouw en ingrijpende renovatie.

De werkzaamheden worden jarenlang gefaseerd uitgevoerd. Daardoor blijft Hoog Catharijne tijdens een groot deel van de verbouwing gewoon in gebruik.

2013 – Het oude Hoog Catharijne maakt plaats voor nieuwbouw

In deze periode wordt begonnen met de sloop van delen van het oude Hoog Catharijne. De vernieuwing vindt niet in één keer plaats, maar wordt gefaseerd uitgevoerd.

Daarmee verdwijnt stap voor stap het winkelcentrum zoals dat sinds 1973 het beeld van het stationsgebied heeft bepaald.

Voor veel Utrechters betekent dit het einde van een tijdperk. Het Hoog Catharijne van de jaren zeventig, tachtig en negentig maakt geleidelijk plaats voor een compleet vernieuwd winkelcentrum.

2014 – Grootschalige nieuwbouw

Op 28 maart 2014 maakt BAM bekend dat het van Corio opdracht heeft gekregen voor de bouw van een omvangrijke parkeerkelder en nieuwe winkelruimten voor de herontwikkeling van Hoog Catharijne. Het project wordt gefaseerd uitgevoerd en zou naar verwachting in 2019 worden afgerond. [9]

Het nieuwe Hoog Catharijne moet opener en transparanter worden en een betere verbinding vormen tussen Utrecht Centraal en de binnenstad.

2017 – Het nieuwe Hoog Catharijne opent

Op 5 april 2017 opent het eerste grote nieuwe gedeelte van Hoog Catharijne voor het publiek.

Het nieuwe deel ziet er compleet anders uit dan het Hoog Catharijne van de decennia daarvoor en markeert een duidelijke omslag in de ontwikkeling van het winkelcentrum.

Op dat moment ontvangt Hoog Catharijne jaarlijks al meer dan 26 miljoen bezoekers. [12]

2019 – De vernieuwing nadert haar voltooiing

In 2019 bevindt de vernieuwing van Hoog Catharijne zich in de afrondende fase. Het grootste deel van de nieuwe winkelruimten en verbindingen is dan in gebruik, terwijl aan verschillende onderdelen nog wordt gewerkt.

De herontwikkeling heeft het oude complex grotendeels veranderd. Nieuwe winkelruimten, bredere verbindingen en een opener inrichting zorgen voor een heel ander winkelcentrum dan het Hoog Catharijne uit mijn beveiligingstijd.

2020 – De singel is terug

Op 12 september 2020 wordt het laatste deel van de Catharijnesingel weer met water gevuld. Daarmee is de singelstructuur rond de Utrechtse binnenstad hersteld. [22]

De terugkeer van het water vormt een van de meest zichtbare veranderingen van de grote herontwikkeling van het stationsgebied.

2023 – 50 jaar Hoog Catharijne

Op 24 september 2023 bestaat Hoog Catharijne vijftig jaar.

In een halve eeuw is het winkelcentrum meerdere keren ingrijpend veranderd. Het begon in 1973 als een revolutionair winkelcentrum, kreeg in de jaren tachtig en negentig te maken met ernstige problemen rond drugs, dakloosheid, overlast en criminaliteit en werd uiteindelijk ingrijpend vernieuwd.

Bij het vijftigjarig bestaan wordt gemeld dat Hoog Catharijne inmiddels meer dan 30 miljoen bezoekers per jaar trekt. [12]

Van modern winkelcentrum naar een nieuwe stad

In februari 2025 wordt gemeld dat de renovatie van Hoog Catharijne is voltooid. De terugkeer van het kunstwerk *De Knoop* naar het Godebaldkwartier vormt daarbij het symbolische sluitstuk van de transformatie. [23]

Het contrast met het Hoog Catharijne van de jaren tachtig en negentig kan nauwelijks groter zijn. Het complex is opener, lichter en overzichtelijker geworden.

Maar achter die veranderingen schuilt ook een geschiedenis die je niet aan de gebouwen zelf kunt aflezen. Een geschiedenis van mensen die er jarenlang werkten, rondliepen, toezicht hielden en van alles meemaakten.

Voor mij begon die geschiedenis iedere keer opnieuw wanneer ik aan een dienst begon.

Zo begon een dienst

Iedere dienst begon op dezelfde manier, maar geen enkele dienst eindigde hetzelfde.

Wanneer een ploeg werd afgelost, verzamelden de teamleiders zich eerst in het Service Centrum van Hoog Catharijne. Dat bevond zich boven de V&D, op niveau twee. Voor bezoekers was het een onopvallende ruimte, maar voor ons vormde het het kloppend hart van de beveiliging.

Daar kwamen de camerabeelden binnen, werden de portofoons beheerd en kwamen meldingen van inbraakalarmen, storingen en andere bijzonderheden samen.

Voordat een nieuwe ploeg aan het werk ging, vond de overdracht plaats. De teamleider van de afgelopen dienst nam samen met zijn opvolger de rapportages door. Welke bijzonderheden hadden zich voorgedaan? Waren er technische storingen? Hadden winkeliers iets gemeld? Waren er personen die extra aandacht verdienden? Was ergens een deur defect of een alarm afgegaan? Alles werd besproken en vastgelegd.

Die overdracht was belangrijk. Zo wist iedere ploeg wat er tijdens de vorige dienst was gebeurd en waar extra aandacht nodig was.